

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Den lille Fugl

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Den lille Fugl", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staf02tom-shoot-workid54889/facsimile.pdf>
(tilgået 07. december 2021)

Anvendt udgave: Samlede digte

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

- 12 Men den grønne Ridder svarer,
 Qvindelig hans Stemme er:
 »Dybt i alle Kampens Farer
 Sogte jeg en bedre Skat.«
- 13 Alle studse vredelige,
Don Alfonso raaber ud:
 »Ingen i mit hele Rige
 Nu saa fattig er som jeg.«
- 14 »Den Rubin, som eene ærer,
 Lønner og henrykker mig,
 Mæler Ridderen, den bærer
 Du, o Konge! i dit Bryst.«
- 15 I det samme han opskyder
 Yndig-skamfuld sit Visir,
 Mens det gennem Salen lyder:
 »*Donna Blanca!* Dronningen!«
- 16 Kongen ned af Tronen stiger,
 Sluttes hende i sit Favn,
 Glæde er det i hans Riger,
 Himmelen er i hans Borg.

Den lille Fugl

- t Mig synes at jeg fordem var
 En lille Fugl, som glad og snar
 Hensnutted' mellem Qviste;
 Med Blomsterne jeg kom og gik,
 Alt som det er smaae Fugles Skik,
 Og intet meere vidste.

- 2 Jeg pikkede det gyldne Frøe,
Jeg nippede af klaren Søs
Og kændte ingen Kummer;
Ved Aftenrøden sov jeg ind,
Ved Morgenrødens første Skin
Jeg vaagnet' af min Slummer.
- 3 I blomsterfulde Hvidtorn sad
Jeg tidt og nynnede et Qvad,
Som mig Naturen lærte,
I kunstløs Hjertemelodi
Jeg qviddrede Pipi! Pipi!
Og intet meer begjærte.
- 4 Og havde megen Glæde af,
At mig Naturens Godhed gav
Den nydelige Stemme,
Og hvis der ei var nogen til
Der havde hørt min Tonespil,
Det ei mig turde grænne.
- 5 Men som jeg lokkede, jeg saae
Fra Qvist til Qvist i grønne Slaae
En faver Mage hoppe,
Saaledes som i speilklar Elv
Jeg ofte havde seet mig selv
Fra Piletræers Toppe.
- 6 Da blev jeg dobbelt flink og fro
Og qviddrede foruden Ro
Indtil hun bly sig nærmed',
Men hvad der siden foregik,
Der intet Øie skue fik,
Thi Løvet os beskiermed'.

- 7 Om føie Tid hun blev saa sær
Og flaggred' stredse hen og her,
Smaa Qviste at oplede,
Jeg troligen stod hende bi,
Om føie Tid hun hviled' i
En yndig flettet Rede.
- 8 Dog stedse holdt jeg kiærlig Stand
Hos hende paa vor Redes Rand
Og sang i tretten Dage,
Kun sielden helmed' jeg og fløi
Med lil hen over Døl og Hør
Og kom med Frø tilbage.
- 9 Og endelig, o søde Fryd!
Af Redens Dyb der kom en Lyd,
Som nye Glæder vakte,
Og trende røde Munde, liig
Halvaabne Rosenknopper, sig
Mod mig i Været strakte.
- 10 Vi madede de kiære Smaa
Og førte dem fra Slae til Slae,
Da nærmede sig Tiden:
Snart fløi de Yngre os forbi,
Farvell farvell Pipi! Pipi!
Vi saae dem aldrig siden.
- 11 Derpaa faldt Slaeens Blade af
Og jeg drog over Land og Hav
Til fierne Blomsteregne:
En Rad af Sønnre var mit Liv,
Thi Solskin, Blomster og en Viv
Mig ventede' allevegne.